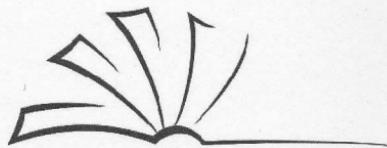

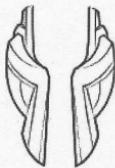
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți **SILVIU RADU**

CODEX AUREUS

ULTIMUL PION

PROILAVIA

Brăila, 2019

PARTEA I

1

România / Județul Olt – 1983

În lumina lunii, trei siluete coborau încet, arcuindu-și corpul într-o mișcare lină, desprinzându-se de pe coama gardului de piatră și lăsându-se să alunece înăuntrul curții, ca niște păianjeni prinși într-o rafală neașteptată de vânt în timp ce coborau pe firul lor, până când, trecându-și pentru ultima dată funiile prin mâinile înmănușate, aterizără pe pământ aproape instantaneu.

Ghemuindu-se, desprinseră corzile din hamurile de siguranță și se lipiră cu spatele de zid. Siluetele lor întunecate și zvelte se camuflau în piatra pătată a gardului înalt. Rămaseră nemîșcați, cu pieptul ridicându-li-se imperceptibil, ascultând în liniștea nopții dacă au fost cumva auziți. Trebuiau să fie siguri că nimeni nu îi văzuse coborând. Așa că cei trei așteptară, ascultând respirația ușoară a satului Osica de Sus, cufundat în somnul lui liniștit.

După ce văzură că totul este netulburat în curtea în care intraseră, se deplasă până la zidul clădirii postului de Miliție din fața lor, furișându-se către fereastra semicirculară, care dădea în curte și pe ale cărei geamuri străluceau razele lunii. Văzură că încăperea dinăuntru era întunecată și fără paznic, aşa cum știuseră că va fi. Una din cele trei siluete scoase un mic levier de la brâu și aplică câteva lovitură ușoare în balamalele ce mărgineau fereastra din dreapta, și încuietorile îi căzură în mână. Apoi, cu grijă, ridică marginea ferestrei și o îndepărta de ramă, până când obținu o deschidere suficient de mare ca ei să se poată strecura.

Odată ajunși înăuntru, cei trei își aruncă rucsacurile jos și se sprijină pe perete. Camera arăta exact aşa cum le fusese descrisă și era impregnată de mirosul distinct de neaerisit. Un birou vechi domina încăperea. În spatele biroului, pe perete, în lumina razelor lunii, se distingea portretul lui Nicolae Ceaușescu. Pereții erau vopsiți într-o nuanță de gri și decorați simetric cu o serie de rafturi din lemn unde erau depozitate hărți și dosare.

O siluetă din cele trei se aplecă și apucă un colț al covorului pe care îl aruncă la o parte.

Dedesubt, lemnul era o idee mai închis, în locul unde fusese apărat de razele puternice ale soarelui și nu se decolorase. Îngenunchie, își lipi palmele înmănușate de podea și le plimbă încet de-a lungul suprafeței de lemn uscat. Cam la un metru în fața lui, simți cu vârfurile degetelor o ușoară ridicătură în lemn. Își trecu mâinile de-a lungul acesteia până când i se păru că simte câte un colț, de ambele părți. Își puse înceheturile degetelor pe aceste colțuri și se lăsa cu toată greutatea. Se auzi un clichet slab, apoi, un panou pătrat de un metru se scufundă, după care sări cam cu un centimetru deasupra podelei. Era prins în balamale la unul dintre capete, pe care mâinile puternice ale celui care căuta îl pliează până când devine complet plat, dezvăluind o ladă ascunsă în podea.

Deschise lada, ridicând cu grijă capacul. Își simți pulsul accelerându-i-se. Imaginea din interiorul lăzii îi lăsa pe cei trei fără suflare. Își scoaseră măștile de pe față ca să poată privi cu atenție.

Toți trei priveau înmărmuriți conținutul lăzii.

Unul dintre ei șopti:

— Nicule, ai avut dreptate că aici o să găsim arme și muniție.

Nicolae, fiind localnic, îi adusese aici. În lada se aflau două pistoale mitralieră AKM cu pat rabatabil, 500 de cartușe și 8 încărcătoare.

Pe măsură ce lumina lunii atingea suprafețele metalice ale armeelor, ele prindeau viață, strălucind. Viorel Rovențiu, Petre Năstase și Nicolae Stanciu erau bucuroși că planul lor funcționa. Acești tineri, la îndemnul unor intelectuali, ajunseseră la concluzia că doar moartea lui Ceaușescu mai putea salva România.

Își traseră măștile înapoi pe față, împachetând armele și muniția în rucsacuri. Ieșiră înapoi pe geamul prin care intraseră, furișându-se până la gardul înalt din piatră pe care stăteau atârnate corzile pentru cățărare.

Ghemuindu-se, își prinseră corzile în hamurile de siguranță, cățărându-se cu repeziciune pe gard, de unde apoi coborâră într-o secundă dincolo de zid, dispărând în noapte.

În urma lor rămasse doar o fereastră deschisă, care părea ca o pată neagră în lumina sclipitoare a lunii.

România - Cluj-Napoca / 1983

Biroul profesorului de istorie Liviusz Mario se afla în clădirea centrală a Universității de Drept din Cluj, la ultimul etaj al măreței construcții. Liviusz Mario, un prestigios profesor, specializat în relațiile dintre români și unguri în Transilvania, era un om respectat. În această dimineată, în biroul mobilat în stil neo-renascentist elegant, corespunzător cu arhitectura clădirii, care era construită în anul 1902 pe o suprafață de 4.226 metri pătrați, împreună cu Liviusz Mario se mai aflau Mircea Stoica și Tudor Bugnariu.

Cei trei își beau ceaiul ritual de dimineată. Tudor Bugnariu era un fost primar al Clujului după 23 august 1944, fost decan al Facultății de Filosofie din Cluj, iar apoi profesor și adjunct al ministrului Învățământului, un bărbat trecut de șaizeci de ani, care purta barbă și era îmbrăcat într-un costum de stofă englezescă cu vestă. Arăta de parcă ar fi aparținut secolului trecut, dar - aşa cum învățaseră sutele de oponenți, spre părerea lor de rău - Tudor Bugnariu avea mintea foarte în prezent. Era un titan, dar numele său era cunoscut numai în cercurile unde conta. Prefera să rămână în umbră și să-și folosească considerabilă influență în legislație, guvern sau politica națională.

Cel de-al doilea oaspete din biroul profesorului Mario era Mircea Stoica, șeful catedrei de Drept de la ASE București, dar care predă și la Cluj, un bărbat brunet, bine clădit, cu un fizic atrăgător, un tip încântător, căruia inteligența părea că îi adaugă o nouă dimensiune.

— Încă puțin ceai, Mircea? întrebă Liviusz Mario.

— Nu, mulțumesc.

Mircea Stoica ură ceaiul și îl băuse în fiecare dimineată în

ultimii opt ani numai pentru că nu voise să rănească sentimentele prietenilor săi. Îl pregătea chiar profesorul Mario și era îngrozitor.

— Tudor Bugnariu avea două lucruri în minte și, în felul său obișnuit, începu cu veștile plăcute.

— Am avut o întâlnire cu câțiva prieteni aseară, spuse Tudor.

— Câțiva prieteni însemna mai mult ca sigur un grup format din oameni influenți din America.

— Se gândesc să-ți ceară să candidezi la postul de rector al Universității, dragă Liviusz.

Profesorul Mario încercă un sentiment de mândrie. Cunoscând firea prevăzătoare a lui Bugnariu, era sigur că discuția a fost mai mult decât întâmplătoare, altfel Bugnariu n-ar fi amintit-o acum.

— Întrebarea este, bineînțeles, dacă te interesează sau nu. Ar însemna o mulțime de schimbări în viața ta. Desigur, ei au garantat că te vor sprijini din umbră.

Istoricul Liviusz Mario era conștient de asta. Dacă ar câștiga alegerile, ar însemna să înceapă o viață nouă. Putea să-i aranjeze un viitor frumos fiului său. Pentru astea, în schimb, trebuia să-și asume. Și totuși, era în natura lui să-și asume responsabilități. De asemenea, trebuia să admită că există o anumită satisfacție în putere.

— Aș fi foarte interesat, Tudor.

Tudor Bugnariu dădu din cap mulțumit.

— Bun. Vor fi foarte fericiți să audă că ajuți cauza.

Fostul primar își mai turnă o ceașcă din ceaiul acela îngrozitor și aduse în discuție, ca din întâmplare, celălalt subiect pe care îl avea în minte.

— E o mică treabă pe care ei ar vrea să o faci, Liviusz.

— Ce treabă?

— Planul pe care noi l-am discutat acum câteva luni, cu

privire la suprimarea lui Ceaușescu. Din punct de vedere logistic sunt informat că au făcut rost de armele necesare.

Profesorul închisese ochii și-și freca nasul lung. Ochelarii lui cu ramă subțire se aflau pe masă. Se lăsa pe spate, deschise ochii, își puse din nou ochelarii și începu să pufăie din nelipsita sa pipă. Camera se umplu de nori de fum.

— Ce vor să fac?

În acel moment ușa biroului se deschise și un bărbat la vreo patruzeci de ani, de statură înaltă, vânjos, intră. Acesta traversă încăperea până la un fotoliu din piele cu spătar înalt, ce era liber, de partea cealaltă a biroului profesorului, și se aşeză.

Tudor Bugnariu, după ce zâmbi noului venit, începu să facă prezentările.

— Domnul Werner Mirko e aici. Este trimisul special al celor de peste graniță, care vor să ne sprijine în planul nostru. Domnule profesor Mario, Werner Mirko știe românește și dorește să vorbească cu noi pentru a ne da detalii cu privire la plan.

Werner Mirko înclină capul în semn de salut și începu să vorbească într-o românească cu accent ardelenesc.

— Domnule profesor Mario, am venit astăzi aici, trimis de cei care vor să vă scape de Ceaușescu. Chiar dacă ei se află în America sau la Vatican, eu vă asigur tot sprijinul necesar. Rugămintea lor, domnule profesor, aşa cum începuse să vă spună și Tudor, este să faceți o verificare rapidă pentru a confirma informația că în ziua de 17 septembrie 1983, Ceaușescu urmează să viziteze CAP-ul din comuna Gostinu, județul Giurgiu. E o chestiune de rutină.

Profesorul Mario era uimit de un lucru.

— De ce eu? Aveți o mulțime de spioni prin Comitetul Central care se pot ocupa de asta.

— Distinții noștri prieteni au cerut în mod special să vă ocupați dumneavoastră de aspectul ăsta. Vor să fie siguri că n-o

să iasă nimic prost, răsunse calm experimentatul Werner.

Respect pentru înțelepciune
După o scurtă pauză, agentul secret Werner continuă explicând detaliile planului de care se ocupase personal.

— Am stabilit locul ideal pentru atentat: o curbă de 90 de grade, între Braniștea și Gostinu. Acolo drumul este în pantă, coloana oficială va fi obligată să reducă viteza până la 30 - 40 de kilometri pe oră. Mai mult, pe o distanță de 100 - 200 de metri, se află o ridicătură de pământ, înaltă de un metru și jumătate, care ar permite echipei noastre de acțiune să domine dispozitivul de gardă al președintelui...

Tudor Bugnariu dădu aprobator din cap. Werner continuă.

— Am alcătuit echipa de acțiune din trei tineri de ispravă.

— Da, sunt niște băieți de ispravă care s-au alăturat cauzei noastre, replică Tudor.

— Bine atunci, concluzionă Werner, în timp ce împreună cu Tudor și Mircea se ridicară în picioare. Așteptăm vești de la dumneavoastră, domnule profesor, ca să putem organiza planul în detaliu. A, desigur, și șefii mei mai au o rugămintă la dumneavoastă, domnule profesor Mario, spuse Werner, oprindu-se din drumul său către ieșire. Ei au rugămintea să aflați unde este ținut ascuns manuscrisul *Codex Aureus*. În calitatea dumneavoastră de istoric, suntem convinși că aveți conexiunile necesare să aflați acest lucru. Când aveți informațiile, trimiteți un semn prin unul dintre cei doi prieteni ai dumneavoastră și o să fiți căutat de un om al nostru.

— Desigur, afirmă Liviusz. Nu mai vreți un ceai?

— Nu, mulțumim, răsunseră cei trei aproape în cor.

Vizitatorii profesorului Liviusz Mario părăsiră biroul.

România - Cluj / 1983

Frigul le pătrundea prin hainele negre băieților care veneau alene de pe terenurile părăsite după meciul dintre clase. Înfrigurați, se tărau de pe teren spre drumul lung, mărginit de ziduri, care ducea în oraș spre *Piața Unirii* și la cea mai mare cofetărie. Sirul de băieți se risipea încet-încet, în grupuri, iar grupurile în perechi. Doi băieți, Albert și Gheorghe, cu vârsta în jur de șaisprezece ani, trecu să strada și-și croiră drum pe o potecă îngustă care ducea spre cofetăria *Carpați*.

— Mor dacă mai trebuie să mă mai uit vreodată la un asemenea meci de rugby. Hărmălaia e cruntă, spuse unul.

— Tipii strigă numai fiindcă se uită profesorii din pavilion, răspunse celălalt. De-aia fiecare clasă trebuie să stea buluc. Pentru ca profesorii să se laude cu cât de tare urlă clasele lor.

— Atunci, ce zici de profesorul Vasile? De ce stă cu noi și ne pune să strigăm? Doar nu-i profesor titular, ci doar un pârlit de suplinitor.

— Îl perie tot timpul pe profesori. Uită-te la el în curtea interioară, în recreații, cum bâzâie pe lângă barosani. Toți profii tineri fac la fel.

Însotitorul lui Albert era un Tânăr brunet plăcălit, puțin grăsuț, pe nume Gheorghe Mario, șef de clasă. Era fiul celebrului profesor Liviusz Mario și se bucura de respectul colegilor.

— Am fost la ceai la Șerban de la liceul *Şincai*, spuse Albert.

— Șerban e groaznic. Poartă ghete maro. Cum a fost ceaiul? întrebă Tânărul Gheorghe Mario.

— Deprimant. E nostrim cum îi dă de gol ceaiul. Deși doamna Șerban e ca lumea - fără pretenții, stilul plebeu: șervețele croșetate și păsărele de porțelan, zise Albert afundându-și mâinile în buzunarele paltonului.

Albert era un băiat blond, înalt, cu niște ochi albaștri care fremătau continuu. Era coleg cu Tânărul Gheorghe Mario de la vîrsta de zece ani. Se cunoscuseră când Albert rămăsesese doi ani repetent din cauza comportamentului și fusese repartizat în clasa lui Gheorghe Mario. Se atașase de Mario din primele clipe, chiar dacă între ei era o diferență de doi ani. După ceva timp, Tânărul Mario ajunsese să-l considere pe Albert ca pe un frate mai mare. În multe seri când ieșeau în parc, Mario asculta povestea lui Albert pe care o știa și el de la mama lui. Aceasta nu-și cunoscuse tatăl niciodată. Dispăruse într-o dimineață de noiembrie, în 1964. Cei doi părinți ai lui Albert trăiau pe atunci o frumoasă poveste de dragoste. Studenți fiind la Universitatea din Cluj, la puțin timp după ce povestea lor de dragoste căpătase contur, cei doi aflaseră cu mare bucurie că vor avea un copil. Urma să vină pe lume Albert...

Apoi, într-o dimineață de noiembrie, tatăl lui Albert dispărzu fără urmă. De atunci Albert Mureșan locuia împreună cu mama lui. Era declarat fără tată și purta numele Mureșan după mamă.

Tânărul Mario își luă avânt și sări peste o groapă aflată în fața lui pe alei, apoi încetini pasul în aşa fel încât prietenul lui, Albert Mureșan, să-l ajungă.

— I-am povestit tatălui meu despre unchiul tău, Viorel Rovențiu. Așa cum mi-ai cerut, l-am rugat pe tata să-l ajute să-și găsească o slujbă, acolo la Olt. Tata are foarte mulți prieteni în țară. Tu ai vorbit cu unchiul tău?

— Da, răspunse Albert. Am vorbit cu el și a zis că mulțumește pentru ajutor. Pentru mine înseamnă mult acest

ajutor... el este fratele cel mai mic al mamei și ne împăcăm
foarte bine.

— Nu te preocupa, o să aibă tata grijă de el, zise Gheorghe Mario.

Traversară drumul și dispărură în cofetărie, continuând să discute problemele importante ale unor tineri de șaisprezece ani.